

Laulusiskojen lumoa

Muutettuani reilut 20 vuotta sitten Perniöön monenlaiset pienimuotoiset musiikkitapahtumat kiinnittivät huomiotani. Oli mm. kartanokonsertteja, joissa sai istua melkein soittajien vieressä, nähdä nuotit, tajuta esiintyjien eleistä vaikeimmat vedot ja kuulla selvästi kaikki soinnut, rahinatkin.

Useimmiten konsertteihin oli tullut muutama kymmenen henkeä. Muistuu mieleeni eräs kitarakonsertti, johon oli vääntäytynyt vain kahdeksan kuulijaa. Eikä se konsertti ollut ollenkaan huonommasta päästä. Pesi jäähallikonsertin 6-1.

Perniön Laulusiskot järjesti sunnuntaina 40-vuotisjuhlakonsertin. Vastaavia on pidetty ennenkin. Satun muistamaan hyvin 35-vuotisivastaavan, ja muistia tukee vielä pikku lunttaus. On mukava vähän vertailla ohjelmia ja menoa muutenkin.

Siinä edellisessäkin esiintyi myös kaksitoista laulajaa, ja aika moni sama oli mukana nytkin. Ennen laulajat olivat pukeutuneet yhtenäisiin kaapuihin. Nyt puvut vaihtelivat, mutta jokaiselle oli pistetty ruusu rintaan. Uudempi puvustus oli tyylikkäämpi. Viisi vuotta sitten tukena kuultiin viulua, pianoa ja haitaria, nyt vain pianoa ja huilua. Vierailevaa kuoroa ei tällä kertaa ilmaantunut.

Ohjelman rakenteet olivat samantyyppiset, mutta vain yksi sama kappale oli mahtunut joukkoon; hieno Panis Angelicus, Enkelten leipä. Kuoron ohjelmisto siis laajenee ja uudistuu. Kahvia ja maistuvaa kakkua saatiin molemmilla kerroilla.

Juhlakonsertin aloitti siis tuttu Panis Angelicus, mutta sitten hypättiin 1500-luvulle. Näistä vanhoista lauluista huokui konserttipaikkaan sopivaa hautajaistunnelmaa. Mutta jäi myös tunne, että olivatkohan nämä laulut vähän liian vaikeita harrastelijakuoroille?

Kuoron toinen osuus koostui kansanlaulumaista korvaan sopivista melodioista. Maankuulun ylioppilaamme Melissa Pettersin huiluleikittely tutuilla kansanlauluilla sopi perään mainiosti.

Kuoron viimeinen keveämpi osuus kruunasi konsertin kuten kuuluukin. Etenkin Hubert Giraud:n kuuluisa Sous le ciel de Paris käänsi tunnelman lähes ylösalaisin. Pariisin taivaan alla esitetään useimmiten epävireisellä musette-haitarilla. Laulusiskot veti kappaleen kuitenkin kaikkea muuta kuin epävireisesti!

Olin kuulevinani, että kuoron johtajan, Perniön musiikin Grand Old Lady, Sirkka-Liisa Ollikainen-Heinosen kouliintunut ääni täydensi mukavasti sopraanoiden soundia. Eniten pidin kuitenkin altojen kaihoisasta soinnista.

Seurakuntatalon saliin oli saapunut satakunta kuulijaa. Kahvitarjoilun sijoittaminen vasta konsertin loppuun antoi oivan mahdollisuuden rakentavalle jälkipelille.

Viisi vuotta sitten lopetin kolumnini Laulusiskojen 35-vuotiskonsertista seuraavasti: ”Laulusiskot koostuu melkoisesta ikäkirjosta laulajia. Riveissä lauloi nyt kaksitoista naista. Ties vaikka nuorimman ja vanhimman ikäero ylittäisi kolmekymmentäkin vuotta. Tosin tämä on pelkkää arvailua, koska Laulusiskoja katsellessa jok’ikinen näyttää niin huipputyylikkäältä ja kuulostaa niin raikkaalta.”

Mitpä tuota korjaamaan.

pajen